ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ WALTER VAN GERVEN της 29ης Απριλίου 1993 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η παρούσα υπόθεση αφορά προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η Matsushita Electric Industrial Co., Ltd., εταιρία ιαπωνικού δικαίου εγκατεστημένη στην Οζάκα (στο εξής: MEI ή προσφεύγουσα), κατά του κανονισμού (ΕΟΚ) 112/90, της 16ης Ιανουαρίου 1990, για την επιβολή του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών αναπαραγωγής ήχου με σύστημα οπτικής ανάγνωσης δι' ακτίνων λέιζερ καταγωγής Ιαπωνίας και Δημοκρατίας της Κορέας και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού (στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός [1]), στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός, ο οποίος απευθύνεται σε διάφορες επιχειρήσεις, την αφορά [2].

Πραγματικό και κανονιστικό πλαίσιο

2. Η MEI επικαλείται ουσιαστικά ένα λόγο ακυρώσεως: το ότι το Συμβούλιο, καθορίζοντας την κανονική αξία των συσκευών ανάγνωσης ψηφιακών δίσκων (CD), που παράγει η προσφεύγουσα, βάσει της τιμής την οποία χρέωναν οι συνδεόμενες με αυτήν εταιρίες διανομής σε ανεξάρτητους αγοραστές στην εγχώρια αγορά, παρέβη το άρθρο 2, παράγραφοι 3 και 7, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (στο εξής: κανονισμός αντιντάμπινγκ [3]). Εν πάση περιπτώσει, υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο αιτιολόγησε ανεπαρκώς την απόφασή του και κατ' αυτόν τον τρόπο παρέβη το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΟΚ.

3. Η MEI παράγει και πωλεί ηλεκτρονικά και ηλεκτρικά καταναλωτικά προϊόντα, βιομηχανικά εμπορεύματα εξοπλισμού και ηλεκτρονικά στοιχεία. Αποτελείται από τριάντα και πλέον τμήματα, από τα οποία το καθένα είναι υπεύθυνο για την παραγωγή και πώληση μιας καθορισμένης κατηγορίας προϊόντων. Οι συσκευές ανάγνωσης CD κατασκευάζονται και πωλούνται από την Hi-Fi Audiovision (στο εξής: HAD).

Οι συσκευές ανάγνωσης CD που κατασκευάζει το τμήμα αυτό πωλούνται στην Ιαπωνία, υπό την εμπορική ονομασία «Technics», σε 79 (τοπικές) εταιρίες διανομής, οι οποίες με τη σειρά τους τις προωθούν σε λιανοπωλητές. Αυτές οι εταιρίες διανομής συνδέονται όλες, εκτός από δύο, με τη MEI. Αυτό προέκυψε ιστορικά: κατά τα μεταπολεμικά χρόνια, η MEI παρέσχε οικονομική ενίσχυση στους διανομείς της, για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στην τεράστιαεπέκταση της αγοράς ηλεκτρονικών καταναλωτικών αγαθών. Αυτό οδήγησε στη

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ολλανδική.

1 — ΕΕ 1990, L 13, σ. 21. Του κανονισμού αυτού προηγήθηκε ο Κανονισμός (ΕΟΚ) 2140/89 της Επιτροπής, της 12ης Ιουλίου 1989, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ σε εισαγωγές συσκευών αναπαραγωγής ήχου με σύστημα οπτικής ανάγνωσης με ακτίνες λέιζερ, καταγωγής Ιαπωνίας και Νότιας Κορέας (ΕΕ 1989, L 205, σ. 205).

2 — Η MEI είναι μία από τις εννέα εταιρίες Matsushita τις οποίες αφορούσε η διαδικασία αντιντάμπινγκ ως προς συσκευές οπτικής ανάγνωσης ήχου. Οι υπόλοιπες οκτώ είναι η MET (βλ. κατωτέρω παρ. 5 των προτάσεών μου) και επτά συνεταιρισμένοι εισαγωγείς εντός της Κοινότητας.

3 — ΕΕ 1988, L 209, σ. 1.

συμμετοχή της στο κεφάλαιο των διανομέων που κυμαινόταν από 20 έως 100 %. Η συντριπτική πλειονότητα των πωλήσεων πραγματοποιείται μέσω των 77 συνδεομένων εταιριών διανομής· οι δύο ανεξάρτητες εταιρίες διανομής λαμβάνουν μόνον ένα μικρό, σχεδόν ασήμαντο μέρος για λογαριασμό τους. Τα έξοδα διαθέσεως και τα γενικά έξοδα των συνδεομένων εταιριών διανομής, μολονότι είναι καθαυτά όχι ευκαταφρόνητα, αντιπροσωπεύουν ένα ποσοστό της τιμής πωλήσεως των συσκευών ανάγνωσης CD που πωλούν οι εταιρίες αυτές το οποίο είναι αισθητώς χαμηλότερο από αυτό που αντιπροσωπεύουν τα έξοδα πωλήσεως και τα διοικητικά έξοδα της MEI.

4. Η HAD, η οποία κατά τα ανωτέρω είναι υπεύθυνη και για την πώληση συσκευών ανάγνωσης CD, απασχολεί μεταξύ άλλων πωλητές, των οποίων αποκλειστικό καθήκον είναι η προώθηση και πώληση τέτοιων συσκευών. Οι πωλητές αυτοί επισκέπτονται συνδεομένους και μη συνδεομένους διανομείς, καθώς και λιανοπωλητές, παρέχουν την τεχνική τους συμπαράσταση, οργανώνουν εμπορικές εκθέσεις και διαγωνισμούς πωλήσεων και δέχονται παραγγελίες αγοράς από τους διανομείς (όχι από τους λιανοπωλητές ή άλλους περαιτέρω διαθέτες). Επιπλέον, η HAD, σε συνεργασία με το διαφημιστικό τμήμα της MEI, μεριμνά για τη διαφήμιση σε τοπικό επίπεδο και σε όλα τα μέσα ενημερώσεως.

Η MEI επιπροσθέτως διαθέτει 16 τοπικά γραφεία πωλήσεως διεσπαρμένα σε όλη την Ιαπωνία, τα οποία εφαρμόζουν τη δική της εμπορική πολιτική και εισπράττουν, εντός της περιοχής ευθύνης τους, τα ποσά που οφείλουν στη HAD οι συνδεόμενοι και μη συνδεόμενοι διανομείς για τις αγορές που πραγματοποίησαν. Απ' όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι η MEI δεν πωλεί η ίδια ευθέως, ούτε μέσω της HAD ούτε μέσω των τοπικών γραφείων πωλήσεως, στους λιανοπωλητές — πόσο μάλλον στους τελικούς αγοραστές.

5. Οι πωλήσεις προς την Κοινότητα πραγματοποιούνται όχι μέσω της HAD, αλλά μέσω της Matsushita Electric Trading Co. (MET), η οποία πωλεί συσκευές ανάγνωσης CD σε συνδεομένους και μη συνδεομένους εισαγωγείς, οι οποίοι με τη σειρά τους τις πωλούν επίσης σε πωλητές λιανικής ή χονδρικής εντός της περιοχής ευθύνης τους στην Κοινότητα. Οι περισσότερες από τις περιγραφείσες ανωτέρω (παρ. 4) λειτουργίες πωλήσεως, τις οποίες στην Ιαπωνία έχει αναλάβει η HAD, στην Κοινότητα επιτελούνται από τους εισαγωγείς (όχι από τη MET).

6. Κατά τον υπολογισμό του προσωρινού δασμού αντιντάμπιγκ επί των συσκευών ανάγνωσης CD που εξάγει η MEI προς την Κοινότητα, η Επιτροπή καθόρισε την κανονική αξία βάσει των τιμών στις οποίες τις πωλούν οι συνδεόμενες εταιρίες διανομής στους Ιάπωνες αγοραστές τους, επειδή έκρινε ότι οι εταιρίες αυτές αποτελούν ενιαία οικονομική οντότητα με την MEI [4]. Μολονότι η MEI εξέφρασε την αντίθεσή της, το Συμβούλιο χρησιμοποίησε την ίδια μέθοδο και αιτιολογία και κατά τον καθορισμό του οριστικού δασμού αντιντάμπιγκ [5]. Η παρούσα διαφορά αφορά το ζήτημα αν τα κοινοτικά όργανα ορθώς θεώρησαν, εν προκειμένω, ότι η MEI και οι προς αυτήν συνδεόμενες εταιρίες διανομής αποτελούν ενιαία οικονομική οντότητα και, ως εκ τούτου, καθόρισαν την κανονική αξία βάσει των τιμών πωλήσεως των εταιριών αυτών *ή αν*, αντιθέτως, όπως υποστηρίζει η MEI, όφειλαν να εκκινήσουν από τις τιμές πωλήσεως μεταξύ της ιδίας και των προς αυτήν

4 — Προαναφερθείς Κανονισμός 2140/89 (προσωρινός δασμός αντιντάμπιγκ), αιτιολογικές σκέψεις 36 έως 45.

5 — Προσβαλλόμενος κανονισμός, αιτιολογικές σκέψεις 30 και 31. Βεβαίως, τα κοινοτικά όργανα, προκειμένου να υπολογίσουν ακριβέστερα την κανονική τιμή, έλαβαν υπόψη τους πωλήσεις εκ μέρους των συνδεομένων εταιριών διανομής προς μια ορισμένη μόνο κατηγορία αγοραστών, ήτοι τους ενεργούντες ως χονδρεμπόρους. Την εξειδικευμένη αυτή μέθοδο τα όργανα την αποκαλούν «επιλεκτική κανονική αξία»· βλ. τον προσβαλλόμενο κανονισμό, αιτιολογικές σκέψεις 24 έως 28.

συνδεομένων εταιριών διανομής ή ενδεχομένως από κάποια κατασκευασμένη αξία [6].

7. Το άρθρο 2 του κανονισμού αντιντάμπιγκ [7] προβλέπει ότι η διαπίστωση περί υπάρξεως ντάμπιγκ και ο υπολογισμός του περιθωρίου ντάμπιγκ περιλαμβάνουν τρία στάδια: αρχικώς καθορίζεται η κανονική αξία, εν συνεχεία η τιμή εξαγωγής και τέλος γίνεται σύγκριση της κανονικής αξίας προς την τιμή εξαγωγής (άρθρο 2 υπό Β, Γ και Δ).

8. Το άρθρο 2, υπό Β, περιέχει τους βασικούς κανόνες περί του καθορισμού της *κανονικής αξίας*. Σύμφωνα με την παράγραφο 3,

«Κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, ως κανονική αξία νοείται:

α) η συγκρίσιμη τιμή, η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις για το ομοειδές προϊόν που προορίζεται για κατανάλωση στη χώρα εξαγωγής ή καταγωγής (...)·

β) όταν καμία πώληση του ομοειδούς προϊόντος δεν έχει πραγματοποιηθεί επί συνήθων εμπορικών πράξεων στην εσωτερική αγορά της χώρας εξαγωγής ή καταγωγής ή όταν τέτοιες πωλήσεις δεν επιτρέπουν δίκαιη σύγκριση:

i) η συγκρίσιμη τιμή του ομοειδούς προϊόντος όταν εξάγεται προς μια τρίτη χώρα, (...) ή

ii) η κατασκευασμένη αξία, που προσδιορίζεται προσθέτοντας το κόστος παραγωγής και ένα λογικό περιθώριο κέρδους (...).»

9. Το τι πρέπει να νοηθεί με τη φράση «κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις» προκύπτει εξ αντιδιαστολής από τις παραγράφους 4, 5, 6 και 7 του ιδίου πάντοτε άρθρου 2, οι οποίες αναφέρουν καταστάσεις στις οποίες οι πράγματι πληρωθείσες ή πληρωτέες τιμές μπορούν να θεωρηθούν ότι δεν πληρούν την προϋπόθεση αυτή. Η παράγραφος 4 αφορά την περίπτωση πωλήσεως εντός της χώρας καταγωγής κάτω του κόστους παραγωγής. Η παράγραφος 5 αφορά χώρες που δεν έχουν οικονομία της αγοράς. Η παράγραφος 6 αφορά την περίπτωση προϊόντων που εξάγονται προς την Κοινότητα όχι απευθείας, αλλά μέσω άλλης χώρας. Το άρθρο 7 ορίζει γενικώς:

«Για τον καθορισμό της κανονικής αξίας, οι συναλλαγές μεταξύ μερών που φαίνεται ότι συνδέονται ή ότι έχουν συνάψει μεταξύ τους συμψηφιστικό διακανονισμό μπορούν να θεωρούνται ότι δεν αποτελούν συνήθεις εμπορικές πράξεις, εκτός αν οι κοινοτικές αρχές έχουν πεισθεί ότι οι εν λόγω τιμές και το εν λόγω κόστος είναι συγκρίσιμα με τις τιμές και το κόστος πράξεων που πραγματοποιούνται μεταξύ μερών που δεν έχουν τέτοιους δεσμούς».

10. Το άρθρο 2, υπό Γ, περιέχει τους βασικούς κανόνες για τον καθορισμό της *τιμής εξαγωγής*. Σύμφωνα με το άρθρο 8, στοιχείο α', ως τιμή εξαγωγής καταρχήν λαμβάνεται

6 — Η ΜΕΙ υποστηρίζει όχι ότι τα κοινοτικά όργανα όφειλαν να καθορίσουν την κανονική αξία βάσει των τιμών πωλήσεως προς τις δύο μη συνδεδεμένες εταιρίες διανομής (οι τιμές αυτές εξάλλου ήταν οι ίδιες με εκείνες που χρεώνονταν στις συνδεδεμένες εταιρίες διανομής). Δέχεται εν προκειμένω την πρακτική των οργάνων να μη λαμβάνουν υπόψη, λόγω μη αντιπροσωπευτικότητας, τις τιμές πωλήσεως εντός της χώρας εξαγωγής οι οποίες αφορούν όγκο μικρότερο του πέντε τοις εκατό των εξαγωγικών πωλήσεων.

7 — Βλ. ανωτέρω, σημείωση 3.

η τιμή που καταβάλλει ο εισαγωγέας στον εξαγωγέα. Αν δεν είναι διαθέσιμο κανένα αξιόπιστο στοιχείο περί της τιμής αυτής, για παράδειγμα λόγω εταιρικής συνεργασίας μεταξύ εισαγωγέα και εξαγωγέα, λαμβάνεται η τιμή της πρώτης μεταπωλήσεως προς ανεξάρτητο αγοραστή, στην οποία προστίθενται όλα τα έξοδα που προκύπτουν μεταξύ εισαγωγής και μεταπωλήσεως (ίδια παράγραφος, στοιχείο β').

11. Όσον αφορά εξάλλου τη *σύγκριση* της κανονικής αξίας προς την τιμή εξαγωγής, με προοπτική την εξακρίβωση της τυχόν υπάρξεως ντάμπιγκ και του περιθωρίου του, το άρθρο 2, υπό Δ, παράγραφος 9, στοιχείο α', ορίζει ότι πρέπει να συγκρίνονται τιμές από χρονικά σημεία όσο το δυνατόν πλησιέστερα μεταξύ τους. Επιπλέον, προκειμένου να καταστεί δυνατή μια σύγκριση που να ισχύει για κάθε περίπτωση, πρέπει να συνυπολογίζονται ορισμένες διαφορές οι οποίες ασκούν επίδραση επί της συγκρισιμότητας των τιμών. Μια κατηγορία διαφορών, οι οποίες επιβάλλουν προσαρμογές των συγκρινομένων τιμών, είναι οι διαφορές στα έξοδα αγοράς που προκύπτουν από το γεγονός ότι οι πωλήσεις πραγματοποιούνται σε διαφορετικά στάδια εμπορίας.

Η απόφαση στην υπόθεση C-175/87

12. Η παρούσα διαφορά συνδέεται προς την υπόθεση C-175/87, επί της οποίας το Δικαστήριο αποφάνθηκε στις 10 Μαρτίου 1992 [8]. Και σε εκείνη την υπόθεση προσφεύγουσα ήταν η MEI. Η υπόθεση αφορούσε δασμό αντιντάμπινγκ επί συσκευών φωτοαντιγραφής. Η MEI (στη συγκεκριμένη περίπτωση, το εξειδικευμένο σε αυτό το προϊόν τμήμα της, το OED) πωλούσε τις συσκευές αυτές στην Ιαπωνία αποκλειστικώς στις συνδεόμενες με αυτήν εταιρίες διανομής. Επικαλούμενοι το γεγονός αυτό, η Επιτροπή και το Συμβούλιο καθόρισαν την κανονική αξία των συσκευών βάσει της τιμής που αυτοί οι συνδεόμενοι διανομείς χρέωναν στους ανεξάρτητους αγοραστές.

13. Στην υπόθεση C-175/87, η MEI αμφισβήτησε τη μέθοδο αυτή βάσει δύο επιχειρημάτων [9]. Πρώτον, υποστήριξε ότι, σε περίπτωση που ο παραγωγός και οι αγοραστές του αποτελούν ενιαία οικονομική οντότητα, ο κανονισμός αντιντάμπιγκ δεν επιτρέπει να ληφθεί, για τον λόγο αυτό, ως κανονική αξία η τιμή που χρεώνουν οι αγοραστές αυτοί στους δικούς τους περαιτέρω αγοραστές. Το άρθρο 2, παράγραφοι 3 και 7, επιβάλλει κατ' αυτήν στα όργανα της Κοινότητας να υπολογίζουν μια κατασκευασμένη αξία κατ' εφαρμογή της παραγράφου 3, στοιχείο β', ii, οσάκις θεωρούν, δυνάμει της παραγράφου 7, ότι η τιμή στην οποία πωλεί ο παραγωγός δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί επειδή πρόκειται για τιμή μεταξύ συνδεομένων επιχειρήσεων. Δεύτερον, τα κοινοτικά όργανα κακώς έκριναν ότι η MEI και συνδεόμενοι διανομείς της αποτελούν ενιαία οικονομική οντότητα, διότι η MEI — και ειδικότερα η OED — εκπλήρωνε ορισμένες λειτουργίες πωλήσεως.

14. Και τα δύο επιχειρήματα απορρίφθηκαν από το Δικαστήριο. Λόγω του ενδιαφέροντος που παρουσιάζει η απόφαση για την παρούσα υπόθεση, παραθέτω εν εκτάσει τις κρίσιμες αιτιολογικές σκέψεις 11 έως 15:

«Όσον αφορά τον καθορισμό της κανονικής αξίας βάσει των τιμών των συνδεομένων εταιριών πωλήσεων, διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, η Matsushita ελέγχει οικονομικά τις εν λόγω εταιρίες διανομής των προϊόντων της εντός της Ιαπωνίας και τους αναθέτει καθήκοντα που προσιδιάζουν κανονικά σε

8 — Απόφαση της 10ης Μαρτίου 1992, υπόθεση C-175/87, Matsushita Electric (δασμός αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας), Συλλογή 1992, σ. I-1409.

9 — Όπ.π., σκέψη 10.

ενταγμένο στην εσωτερική οργάνωση του παραγωγού τμήμα πωλήσεων.

Όπως ήδη δέχθηκε το Δικαστήριο, ιδίως με την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, 250/85, Brother κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 1683, σκέψη 16), η κατανομή των δραστηριοτήτων παραγωγής και των δραστηριοτήτων πωλήσεως εντός ενός ομίλου απαρτιζομένου από νομικώς διακρινόμενες εταιρίες δεν αναιρεί καθόλου το γεγονός ότι πρόκειται για μια ενιαία οικονομική οντότητα, η οποία οργανώνει κατ' αυτόν τον τρόπο ένα σύνολο δραστηριοτήτων, οι οποίες, σε άλλες περιπτώσεις, ασκούνται από μία οντότητα που είναι ενιαία και από νομικής απόψεως.

Τα επιχειρήματα της Matsushita που αποσκοπούν στο να αποδείξουν ότι αυτή και οι συνδεόμενες εταιρίες της πωλήσεων δεν πρέπει να θεωρηθούν ως αποτελούσες ενιαία οικονομική οντότητα δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

Πράγματι, η εκτίμηση που, στη συγκεκριμένη περίπτωση, οδήγησε τα θεσμικά όργανα στη διαπίστωση της υπάρξεως ενιαίας οικονομικής οντότητας δεν πάσχει λόγω του ότι ο ίδιος ο παραγωγός ασκούσε ορισμένα καθήκοντα πωλήσεως. Τα θεσμικά όργανα μπορούν να διαπιστώνουν ότι ο παραγωγός αποτελεί με μία ή περισσότερες εταιρίες διανομής ελεγχόμενες από αυτόν ενιαία οικονομική οντότητα, παρόλον ότι ο παραγωγός ασκεί απευθείας ορισμένα καθήκοντα πωλήσεως. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, τα εν λόγω καθήκοντα, ασκούμενα στη συγκεκριμένη περίπτωση κυρίως από το καλούμενο OED τμήμα της MEI, είναι απλώς καθήκοντα συμπληρωματικά αυτών που ασκούν οι συνδεόμενες εταιρίες πωλήσεων, η δε η ίδια η MEI δεν πραγματοποίησε καμία πώληση προς ανεξάρτητους πελάτες.

Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, το σύνολο των εξόδων που φέρουν οι εν λόγω εταιρίες, καθώς και τα έξοδα που φέρει η MEI, που βοηθούν στην πώληση PPC εντός της εγχώριας αγοράς και που προδήλως θα συμπεριελαμβάνοντο στην τιμή πωλήσεως εάν η πώληση πραγματοποιείτο από ενταγμένο στην εσωτερική οργάνωση του παραγωγού τμήμα, πρέπει να περιληφθούν στην κανονική αξία» [10].

Το απομένον αμφισβητούμενο σημείο: ποιο είναι το εύρος της εννοίας «ενιαία οικονομική οντότητα»;

15. Με το υπόμνημά της αντικρούσεως επί της παρούσας διαφοράς, η MEI διαβεβαίωσε ρητώς ότι δεν αμφισβητεί τις αρχές επί των οποίων βασίζεται η απόφαση στην υπόθεση C-175/87. Αναγνωρίζει επομένως ότι ο κανονισμός αντιντάμπιγκ αφήνει στα όργανα της Κοινότητας το περιθώριο να κρίνουν σε ορισμένες περιπτώσεις ότι ο παραγωγός και οι αγοραστές του αποτελούν ενιαία οικονομική οντότητα και, ως εκ τούτου, να θεωρούν ως κανονική αξία την τιμή που χρεώνει η οικονομική αυτή οντότητα στον πρώτο ανεξάρτητο αγοραστή, κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο α'.

Η MEI όμως υποστηρίζει ότι, στην παρούσα υπόθεση, δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις ώστε να μπορούν τα κοινοτικά όργανα να ακολουθήσουν αυτή τη μέθοδο ή τουλάχιστον ότι η χρησιμοποίησή της δεν είναι εν προκειμένω επαρκώς αιτιολογημένη.

16. Κατά την MEI, τα κοινοτικά όργανα στηρίχθηκαν σε μια εντελώς γραμματική ή υπερβολικά απλή ερμηνεία της αποφάσεως στην υπόθεση C-175/87 και ακολούθησαν

10 — Όπ.π., σκέψεις 11-15.

την εξής πρακτική: θεώρησαν ότι μπορούν να επικαλούνται την ύπαρξη ενιαίας οικονομικής οντότητας μόλις διαπιστώνουν ότι ο παραγωγός πωλεί κατά κύριο λόγο σε συνδεομένους διανομείς — εν προκειμένω, η MEI δεν αμφισβητεί ότι οι 77 εταιρίες διανομής μπορούν να θεωρηθούν ως συνδεόμενες με αυτή [11]. Η πρακτική αυτή φέρεται ως αντιβαίνουσα προς την απόφαση του Δικαστηρίου, η οποία ακριβώς υπογράμμισε την προτεραιότητα της οικονομικής πραγματικότητας έναντι της νομικής μορφής, ενώ η ερμηνεία των οργάνων είναι τυπολατρική. Επιπλέον, η πρακτική αυτή οδηγεί, κατά τη MEI, σε παράλογα αποτελέσματα, σε περίπτωση προωθημένης κάθετης ολοκληρώσεως: σε τομείς όπου οι παραγωγοί είναι οργανωμένοι καθέτως σε ενιαία δομή μέχρι και το επίπεδο του λιανικού εμπορίου, όπως για παράδειγμα στον τομέα του πετρελαίου, τα κοινοτικά όργανα θα μπορούσαν να λάβουν υπόψη τους ως κανονική αξία μια τιμή λιανικού εμπορίου. Αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα η λιανική αυτή τιμή να μπορεί να συγκριθεί με την τιμή εξαγωγής (τιμή εργοστασίου ή, στο συγκεκριμένο παράδειγμα, τιμή διυλιστηρίου), πράγμα που αμέσως θα οδηγούσε στη διαπίστωση ενός (πλασματικού) ντάμπιγκ.

17. Τα κοινοτικά όργανα όμως δεν δέχονται ότι η πρακτική τους είναι αυτή. Στο υπόμνημά του αντικρούσεως, το Συμβούλιο ρητώς υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι ο παραγωγός ελέγχει τους διανομείς του δεν αποτελεί ικανή προϋπόθεση για να κριθεί ότι υφίσταται ενιαία οικονομική οντότητα· και συγκεκριμένα, υπάρχει ακόμη μια προϋπόθεση:

«Η έννοια της ενιαίας οικονομικής οντότητας χρησιμοποιείται από τα κοινοτικά όργανα μόνον όταν οι λειτουργίες που επιτελούν οι εταιρίες πωλήσεων είναι λίγο-πολύ ισοδύναμες προς τις λειτουργίες ενός κανονικού τμήματος πωλήσεων. Αν οι εταιρίες πωλήσεων επιτελούν πρόσθετες λειτουργίες, όπως θα μπορούσε να συμβαίνει σε μία βιομηχανία κάθετης ολοκληρώσεως, η έννοια της ενιαίας οικονομικής οντότητας δεν πρέπει να χρησιμοποιείται ή, τουλάχιστον, πρέπει να χρησιμοποιείται τροποποιημένη. Επομένως, το ερώτημα ποιος είναι ο πρώτος ανεξάρτητος αγοραστής δεν είναι το μόνο ζήτημα που τίθεται κατά τον καθορισμό του πεδίου χρήσεως της εννοίας της ενιαίας οικονομικής οντότητας» [12].

18. Είμαι της γνώμης ότι το Δικαστήριο, στο παρατεθέν ανωτέρω σκεπτικό της αποφάσεως C-175/87 — και στις προηγούμενες από αυτήν αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1988 [13] — έθεσε όντως δύο προϋποθέσεις προκειμένου να κριθεί ότι υφίσταται ενιαία οικονομική οντότητα: δεν πρέπει μόνον ο παραγωγός να ελέγχει τους διανομείς, αλλά επιπλέον οι διανομείς αυτοί πρέπει να ασκούν λειτουργίες οι οποίες συνήθως, στην περίπτωση παραγωγού που από νομική άποψη αποτελεί ενιαία οντότητα, καλύπτονται από το εσωτερικό τμήμα πωλήσεων του παραγωγού. Σε μια τέτοια περίπτωση, πράγματι, οι διανομείς μπορούν, από οικονομικής απόψεως και παρ' όλη τη νομική ανεξαρτησία τους, να εξομοιωθούν προς το ιδιαίτερο τμήμα πωλήσεων ενός πλήρως ενοποιημένου — τόσο οικονομικώς όσο και νομικώς — παραγωγού.

19. Τίθεται ωστόσο το ερώτημα, πότε μπορεί να θεωρηθεί ότι πληρούται αυτή η δεύτερη προϋπόθεση. Απάντηση σε αυτό

11 — Επομένως, εδώ δεν τίθεται το ερώτημα πότε ή υπό ποιες προϋποθέσεις οι διανομείς μπορούν να θεωρηθούν ως συνδεόμενοι ή συνεταιρισμένοι. Όπως υποστηρίζει η MEI, χωρίς να αντικρούεται επ' αυτού από το Συμβούλιο ή την Επιτροπή, η πρακτική των οργάνων συνίσταται στο να θεωρούν αρκετή τη συμμετοχή ύψους 5 %. Όσον αφορά την «κατά κύριο λόγο» πώληση προς συνδεομένους διανομείς, βλ. ανωτέρω, σημείωση 6.

12 — Υπόμνημα αντικρούσεως του Συμβουλίου, αρ. 15.

13 — Αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1988, υπόθεση C-250/85 και 300/85, υπόθεση 301/85, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 260/85 και 106/86, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 273/85 και 107/86, (δασμός αντιντάμπινγκ επί ηλεκτρονικών γραφομηχανών), Συλλογή 1988, σ. 5683, 5731, 5813, 5855 και 5927, ιδιαιτέρως υπόθεση 250/85, Brother, σκέψη 16, επαναλαμβανόμενη στη σκέψη 12 της αποφάσεως C-175/87, προπαρατεθείσα (ανωτέρω παράγραφος 14).

μπορεί να δοθεί με βάση την κατευθυντήρια αρχή ότι η σύγκριση της κανονικής αξίας — η οποία είναι η συγκρίσιμη τιμή στη χώρα καταγωγής — προς την τιμή εξαγωγής προς την Κοινότητα, που γίνεται με σκοπό την εξακρίβωση της τυχόν υπάρξεως ντάμπιγκ, πρέπει να αφορά το ίδιο στάδιο εμπορίας. Το άρθρο 2, παράγραφος 6, του κώδικα αντιντάμπιγκ της GATT [14] (σύμφωνα με τον οποίο εκδόθηκε ο κανονισμός αντιντάμπιγκ [15] και υπό το φως του οποίου πρέπει να ερμηνεύεται ο κανονισμός αυτός [16]) προβλέπει ρητώς ότι:

«Για να είναι εύλογη η σύγκριση της τιμής εξαγωγής και της εσωτερικής τιμής στη χώρα εξαγωγής (ή στη χώρα καταγωγής) ή, εάν συντρέχει περίπτωση, της τιμής που καθορίζεται (...), θα αναφέρεται σε τιμές που επιτυγχάνονται στο αυτό εμπορικό στάδιο, το οποίο κανονικά θα είναι το στάδιο της εξόδου από το εργοστάσιο (...)».

Η διάταξη αυτή ορίζει επιπλέον ότι το συγκρίσιμο στάδιο εμπορίας «κανονικά» — άρα όχι κατ' ανάγκην — θα είναι το στάδιο της εξόδου από το εργοστάσιο.

Άλλωστε, το ήδη προαναφερθέν (παρ. 11) άρθρο 2, υπό Δ, παράγραφος 9, στοιχείο α', του κανονισμού αντιντάμπιγκ, το οποίο μεταξύ άλλων προβλέπει ορισμένες προσαρμογές των συγκρινομένων τιμών σε περίπτωση διαφορών στα έξοδα πωλήσεως που προκύπτουν από το γεγονός ότι οι πωλήσεις πραγματοποιούνται σε διάφορα στάδια εμπορίας, αποτελεί εφαρμογή της ιδίας αρχής.

14 — Συμφωνία περί της εφαρμογής του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/019, σ. 93).

15 — Βλ. τη δεύτερη εισαγωγική σκέψη του κανονισμού αντιντάμπιγκ.

16 — Απόφαση της 7ης Μαΐου 1991, υπόθεση C-69/89, Nakajima, Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψεις 334-37 και απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 1992, υπόθεση C-105/90, Goldstar, Συλλογή 1991, σ. I-677, σκέψη 33).

20. Η τεθείσα από τη νομολογία του Δικαστηρίου δεύτερη προϋπόθεση, ήτοι ότι — για να μπορεί να γίνει λόγος για ενιαία οικονομική οντότητα — ο ελεγχόμενος από τον παραγωγό διανομέας πρέπει να εκπληρώνει καθήκοντα τα οποία συνήθως ασκούνται από τμήμα πωλήσεων εντός της επιχειρήσεως του παραγωγού, πρέπει να νοηθεί υπό το φως της αρχής περί συγκρίσεως των τιμών στο ίδιο στάδιο εμπορίας.

Συναφώς, ως σημείο εκκινήσεως πρέπει να ληφθεί η περίπτωση ενός παραγωγού, ο οποίος πραγματοποιεί ο ίδιος την πρώτη πώληση των προϊόντων που κατασκευάζει, στο πλαίσιο οργανώσεως που αποτελεί μια, από νομική άποψη, ενιαία οντότητα. Ο παραγωγός αυτός πωλεί το προϊόν του — το οποίο γι' αυτόν είναι τελικό προϊόν και το οποίο, επομένως, εντάσσεται στο στάδιο της εξόδου από το εργοστάσιο — στο *αμέσως* κατώτερο από αυτόν στάδιο εμπορίας. Αν το εν λόγω προϊόν συνιστά, όπως εν προκειμένω, ένα απολύτως τελικό προϊόν, τότε κανονικά θα πρόκειται για κάποιον μεταπωλητή. Αναλόγως με το προϊόν και το μέγεθος και τον βαθμό ολοκληρώσεως του παραγωγού, αυτός μπορεί να είναι μεταπωλητής χονδρικής, αλλά και μεταπωλητής λιανικής.

21. Αν αντιθέτως έχουμε να κάνουμε, όπως εν προκειμένω, με μια κατάσταση στην οποία η οργάνωση του παραγωγού (που πρέπει να θεωρηθεί ότι φέρει σε πέρας την παραγωγή *και* την πρώτη πώληση του κατασκευαζομένου προϊόντος) περιλαμβάνει διάφορες οικονομικώς ενσωματωμένες, αλλά νομικώς διακριτές συνδεδεμένες εταιρίες, τότε αυτό, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, δεν αποτελεί καθαυτό λόγο για να ενταχθεί η οργάνωση του παραγωγού όχι σε ένα, αλλά αυτή τη φορά σε δύο στάδια εμπορίας.

Το Δικαστήριο, με την απόφαση Canon [17], διατύπωσε την άποψη αυτή ως εξής:

«Η Canon υποστηρίζει, δεύτερον, ότι τα κοινοτικά όργανα παρέβησαν επίσης το άρθρο 2, παράγραφος 9, καθόσον δεν πραγματοποίησαν τη σύγκριση, όπως επιτάσσει η εν λόγω διάταξη, στο ίδιο στάδιο εμπορίας, το οποίο είναι κανονικά το στάδιο "έξοδος από το εργοστάσιο", αλλά συνέκριναν μια τιμή εξαγωγής υπολογισθείσα στο στάδιο "έξοδος από το εργοστάσιο" με μια κανονική αξία υπολογισθείσα κατά την πώληση του προϊόντος από τον διανομέα της Canon στην Ιαπωνία.

Παρατηρείται σχετικά ότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, η Canon διαθέτει τα προϊόντα της στην ιαπωνική αγορά μέσω εταιρίας διανομής, την οποία ελέγχει οικονομικώς και στην οποία αναθέτει καθήκοντα τα οποία κανονικά προσιδιάζουν στα ενταγμένα στην εσωτερική οργάνωση του παραγωγού τμήματα πωλήσεων.

Η κατανομή των αρμοδιοτήτων παραγωγής και πωλήσεως εντός ενός ομίλου απαρτιζόμενου από νομικώς διακρινόμενες εταιρίες δεν αναιρεί καθόλου το γεγονός ότι πρόκειται για μια ενιαία οικονομική οντότητα που ασκεί κατ' αυτόν τον τρόπο δραστηριότητες οι οποίες συνήθως ασκούνται από μία οντότητα που είναι ενιαία και από νομικής απόψεως.

Ενόψει των ανωτέρω διαπιστώσεων, το επιχείρημα της Canon δεν μπορεί να γίνει δεκτό, δεδομένου ότι, σε περιπτώσεις οργανώσεως της παραγωγής και των πωλήσεων κατά το σύστημα που εφαρμόζει η Canon στην ιαπωνική αγορά, ακριβώς η λήψη υπόψη της πρώτης πωλήσεως προς ανεξάρτητο αγοραστή καθιστά δυνατό το σωστό υπολογισμό κανονικής αξίας στο στάδιο "έξοδος από το εργοστάσιο"».

Σε μια τέτοια περίπτωση, το αμέσως κατώτερο από τον παραγωγό στάδιο εμπορίας είναι (ή, καλύτερα, παραμένει) το αμέσως κατώτερο από τη συνδεόμενη εταιρία διανομής στάδιο εμπορίας, ήτοι το στάδιο του πρώτου ανεξάρτητου αγοραστή.

22. Τα προηγούμενα αναιρούνται — με άλλα λόγια, το γεγονός ότι η οργάνωση του παραγωγού περιλαμβάνει διάφορες οικονομικώς ενσωματωμένες, αλλά νομικώς διακριτές συνδεδεμένες εταιρίες μπορεί παρ' όλ' αυτά να οδηγήσει στην παραδοχή ότι τιμές τις οποίες χρεώνει μια εταιρία σε μια άλλη ανήκουσα στον ίδιο όμιλο (εν προκειμένω, σε συνδεόμενη εταιρία διανομής) ανήκουν σε διαφορετικό στάδιο εμπορίας — εφόσον, όπως εγώ αντιλαμβάνομαι την απόφαση C-175/87, η συνδεόμενη εταιρία διανομής εκπληρώνει και λειτουργίες πωλήσεως πραγματικά διαφορετικές από εκείνες οι οποίες συνήθως καλύπτονται από το εσωτερικό τμήμα πωλήσεων ενός πλήρως (οικονομικώς και νομικώς) ολοκληρωμένου παραγωγού. Ως «διαφορετικές» λειτουργίες πωλήσεως πρέπει, κατά τη γνώμη μου, σε αυτή την οπτική να νοούνται λειτουργίες οι οποίες είναι χαρακτηριστικές για μεταπωλητή, συνήθως — ανεξαρτήτως, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω (παρ. 20) του είδους του προϊόντος και του βαθμού ολοκληρώσεως του παραγωγού — για μεταπωλητή χονδρικής ή λιανικής, ο οποίος πωλεί το προϊόν εντός σταδίου εμπορίας *πέραν* εκείνου στο οποίο αναπτύσσει τη δραστηριότητά του ο παραγωγός, είτε αυτός θεωρείται ενιαίος από νομική άποψη είτε όχι (για παράδειγμα, σε μεταπωλητές λιανικής ή σε τελικούς αγοραστές). Με άλλα λόγια, η έννοια «ενιαία οικονομική οντότητα» δεν είναι τόσο ευρεία ώστε να περιλαμβάνει αυτές τις «διαφορετικές» λειτουργίες.

17 — Απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, υποθέσεις C-277/85 και 300/85, Συλλογή 1988, σ. 5731, σκέψεις 38-41).

Αυτό επιλύει το πρόβλημα το οποίο, κατά τον νομικό σύμβουλο της MEI, τίθεται σε περίπτωση κάθετης ολοκληρώσεως φθάνουσας μέχρι το στάδιο του λιανοπωλητή (προηγουμένως, παρ. 16): λειτουργίες ασκούμενες από έναν κατ' αυτόν τον τρόπο συνδεόμενο μεταπωλητή, ήτοι *σε άμεση επαφή με τον καταναλωτή*, δεν αποτελούν λειτουργίες οι οποίες συνήθως ασκούνται από τμήμα πωλήσεων εντός της επιχειρήσεως ενός παραγωγού.

23. Με την απόφαση της 10ης Μαρτίου 1992, στην υπόθεση C-175/87, το Δικαστήριο επισημαίνει επίσης ότι το γεγονός ότι ο παραγωγός (ή η κύρια επιχείρησή του) ασκεί ο ίδιος ορισμένες λειτουργίες πωλήσεως δεν σημαίνει ότι οι συνδεόμενοι με αυτόν διανομείς παύουν να αποτελούν ενιαία οικονομική οντότητα. Από τον φάκελο εξάλλου προκύπτει, κατά την απόφαση, ότι οι λειτουργίες που ασκεί ο παραγωγός είναι συμπληρωματικές ως προς αυτές που εκπληρώνουν οι διανομείς, εάν μάλιστα ληφθεί υπόψη και το γεγονός ότι ο παραγωγός δεν κλείνει συμφωνίες πωλήσεως με ανεξάρτητους πελάτες (βλ. το παράθεμα, ανωτέρω, παρ. 14).

Την προσθήκη αυτή την αντιλαμβάνομαι υπό την εξής έννοια: αν ο παραγωγός (ή η κύρια επιχείρησή του) εκπληρώνει ο ίδιος *ουσιαστικές* λειτουργίες πωλήσεως, τότε εγείρεται το ερώτημα αν οι συνδεόμενοι διανομείς εξακολουθούν να εκπληρώνουν ίδια λειτουργία πωλήσεως στο αντίστοιχο στάδιο εμπορίας, ήτοι σε σχέση με τον πρώτο ανεξάρτητο αγοραστή· από το ενδεχόμενο αυτό θα έπρεπε τότε, τρόπον τινά μέσω μιας αντενδείξεως, να συναχθεί ότι οι πωλήσεις που πραγματοποιούν οι διανομείς ανήκουν σε ένα *άλλο* στάδιο εμπορίας από αυτό στο οποίο ενεργεί ο παραγωγός, είτε αυτός θεωρείται ενιαίος από νομική άποψη είτε όχι.

Εφαρμογή επί των περιστατικών της υποθέσεως

24. Στην παρούσα υπόθεση δεν αποδείχθηκε ότι οι επιτελούμενες από τους συνδεομένους διανομείς λειτουργίες πωλήσεως διαφέρουν από εκείνες οι οποίες, στην περίπτωση ενός ενιαίου όχι μόνον από οικονομική, αλλά και από νομική άποψη παραγωγού, θα εκπληρώνονταν από τον ίδιο τον παραγωγό, ήτοι από το εσωτερικό του τμήμα πωλήσεων. Ειδικότερα, δεν αποδείχθηκε, αλλά ούτε καν προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι οι διανομείς εκπληρώνουν λειτουργίες πωλήσεως τις οποίες συνήθως φέρουν σε πέρας μεταπωλητές, και ειδικότερα λιανοπωλητές, σε χαμηλότερο στάδιο εμπορίας, για παράδειγμα επειδή αυτοί πωλούν απευθείας σε τελικούς χρήστες.

Ασφαλώς, η MEI εκπληρώνει (όπως ακριβώς στην υπόθεση C-175/87) έναν αριθμό «συνδεομένων προς την πώληση» λειτουργιών μέσω των τμημάτων διαφημίσεως των τελικών προϊόντων ή μέσω των τοπικών γραφείων πωλήσεως (βλ. παρ. 4). Αυτές οι πραγματοποιούμενες από τον ίδιο τον παραγωγό λειτουργίες είναι ωστόσο καθαρώς συμπληρωματικές ή λειτουργίες στηρίξεως ως προς την ασκούμενη από τους διανομείς λειτουργία πωλήσεως. Συγκεκριμένα, η MEI δεν πωλεί απευθείας συσκευές ανάγνωσης CD σε αγοραστές, πωλητές χονδρικής ή λιανικής, οι οποίοι βρίσκονται στο κατώτερο από τους διανομείς στάδιο εμπορίας. Η ουσιαστική λειτουργία πωλήσεως ασκείται αποκλειστικώς από τους (συνδεομένους ή μη) διανομείς [18]. Εδώ επομένως δεν μπορεί να γίνει λόγος για αντένδειξη με την ανωτέρω (παρ. 23) εκτεθείσα έννοια.

18 — Όπως προκύπτει από την προηγουμένως (παρ. 4) εκτεθείσα περιγραφή της οργανώσεως πωλήσεων της MEI, η HAD δέχεται μόνο παραγγελίες από τους διανομείς.

Υπό τις συνθήκες αυτές, μπορεί να γίνει δεκτό ότι οι συνδεόμενοι διανομείς, κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου, εκπληρώνουν λειτουργίες οι οποίες, στην περίπτωση ενός οικονομικώς και νομικώς ολοκληρωμένου παραγωγού, καλύπτονται συνήθως από το εσωτερικό τμήμα πωλήσεων της εταιρίας του.

25. Ενόψει των προηγουμένων, φρονώ επομένως ότι τα κοινοτικά όργανα μπορούν και εν προκειμένω να επικαλεστούν την ύπαρξη ενιαίας οικονομικής οντότητας, όπως και στην υπόθεση C-175/87. Το γεγονός ότι στην παρούσα υπόθεση, σε αντίθεση με την υπόθεση C-175/87, στους λιανοπωλητές πωλούνται συσκευές ανάγνωσης CD και από δύο μη συνδεομένους διανομείς, δεν αλλάζει τα πράγματα. Η MEI άλλωστε δεν ισχυρίζεται ότι τα κοινοτικά όργανα όφειλαν να λάβουν υπόψη τους αυτές τις πωλήσεις σε μη συνδεομένους διανομείς για τον καθορισμό της κανονικής αξίας (ανωτέρω, σημείωση 6): οι πωλήσεις αυτές είναι πολύ ασήμαντες για να είναι αντιπροσωπευτικές.

26. Άλλωστε, το γεγονός ότι τα κοινοτικά όργανα αποφάσισαν να μη θεωρήσουν τις πωλήσεις σε συνδεομένους διανομείς ως κανονικές εμπορικές πράξεις κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας δεν οδηγεί εν προκειμένω στο να ληφθούν υπόψη διάφορα στάδια εμπορίας κατά τη σύγκριση της κανονικής αξίας *προς την τιμή εξαγωγής*. Η ίδια η MEI, πράγματι, δέχθηκε ότι οι τιμές τις οποίες έλαβαν τελικώς υπόψη τους τα κοινοτικά όργανα προς καθορισμό της κανονικής αξίας, οι οποίες είναι οι τιμές που χρέωσαν οι συνδεόμενοι διανομείς *σε επιλεγμένους Ιάπωνες αγοραστές* (βλ. ανωτέρω, σημ. 5), είναι ως επί το πλείστον συγκρίσιμες με τις τιμές εξαγωγής τις οποίες χρεώνει η MET, εξαγωγική εταιρία της Matsushita, στους εισαγωγείς εντός της Κοινότητας [19].

27. Η MEI ισχυρίζεται ακόμη ότι το Συμβούλιο αιτιολόγησε ανεπαρκώς την απόφασή του ως προς τον επίδικο κανονισμό. Στην αιτιολογική σκέψη 31 του κανονισμού, το Συμβούλιο επαναλαμβάνει, ως προς το ζήτημα της οικονομικής οντότητας, την επιχειρηματολογία της Επιτροπής στις αιτιολογικές σκέψεις 38-40 του κανονισμού περί θεσπίσεως προσωρινού δασμού αντιντάμπιγκ. Από την ανάγνωση των σκέψεων αυτών προκύπτει ότι η επιχειρηματολογία της Επιτροπής, και επομένως και του Συμβουλίου, ακολουθεί πιστά την προαναφερθείσα νομολογία του Δικαστηρίου. Φρονώ επομένως ότι και αυτός ο λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας είναι αβάσιμος.

Πρόταση

Βάσει των προηγουμένων σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση ακυρώσεως ως αβάσιμη και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και εκείνων του δευτέρου παρεμβαίνοντος.

19 — Βλ. τη συνημμένη ως παράρτημα 11 στο δικόγραφο της MEI τηλεφωτοτυπία προς την Επιτροπή, της 31ης Οκτωβρίου 1989.